

Marjan

Zonder liefde
geen verdriet.
Zonder verdriet
geen liefde.
Ze komen hand
in hand, die twee

JOURNALISTE
MARJAN VAN DEN
BERG IS GETROUWD
EN HEEFT DRIE
DOCHTERS EN DRIE
KLEINKINDEREN.

MEER COLUMNS VAN MARJAN LEZEN?
GA NAAR [MARGRIET.NL/MARJAN](https://margriet.nl/marjan)

“Je haalt je eigen verdriet in huis.” Dat zei Jan, toen we onze eerste labrador Laska in huis namen. Hij stak er zijn vinger bij op als een ouderwetse schoolmeester. Luister, kindertjes! We lachten er maar een beetje om, de meiden en ik.

Toen we Laska dertien jaar later wegbrachten, waren we zó van slag, dat we een jaar lang hond- en stuurloos ronddoelden op de wereld in het besef dat we ons in elk geval vrijwaardden voor een herhaling van zo veel verdriet. Een jaar later kwam labrador Bente om ons weer richting te geven. Dat doet ze inmiddels rustig aan. Want de oude dame, alweer 12 jaar, heeft doorgezakte voeten. Daardoor staan haar tenen zó ver uit elkaar, dat je elk moment verwacht dat ze met die apenhandjes een boom inklimt. Steunzolen voor honden bestaan niet. Dus laten we haar nagels vaker knippen en houden rekening met haar tempo. Doorgezakte voeten zijn niet levensbedreigend. Ook niet voor honden. Maar toch zie je na twaalf jaar iets opdoemen aan de horizon.

Je haalt je verdriet in huis. Het zinnetje zingt door mijn hoofd als ik de ene kip na de andere in een treurig groenbakgraf kieper. Haan Coco gaat als laatste. Maar daar is kleinzoon Tos, bijna 1 jaar oud, elke donderdag om met oma naar die ene overgebleven kip te zwaaien en haar aan te moedigen. Want om de dag legt Helena een krielei. En straks komt Billie Mae. Ook op donderdag. We hebben al een tweelingwandelwagen gekocht via Marktplaats. En daar is een grote kleinzoon die lekker zit te gamen in de werkkamer en een kleindochter die komt schilderen of TikTok filmpjes maakt. Ik voel ineens hoe helend al dat leven werkt. Die kinderen en die ene hond met platvoeten vervangen mijn kippenleed door diep geluk. Ik besef dan ook dat je, als je geen verdriet in huis wilt halen, je moet afsluiten voor liefde. Ze komen hand in hand, die twee. Zonder liefde geen verdriet. Zonder verdriet geen liefde.

Wat een bevrijdend inzicht. Er is dus ruimte zat voor meer toekomstig verdriet in ons hart. En natuurlijk ook in ons huis. Dus krijgen we over een paar weken Marie. Zwarte labrador. Zelfde fokker, in de verte familie van onze blonde Bente. Ik heb haar al vastgehouden. Ze sabbelde aan mijn nekplooi en het was voor het eerst van mijn leven dat ik helemaal senang was met die vellen.

“Een puppy? Weten jullie dat zeker met al die kleinkinderen?” vragen de dochters bezorgd. We weten het heel zeker. Ik ga nog een stap verder. Ik koop eindelijk een wolwit vloerkleed voor de huiskamer. Altijd willen hebben. Zo blij mee! Verdriet om alle vlekken die er nu al in zitten? Welnee. Ik maak gewoon een soepje.